

ACCIO

59

CIUTADANA

EDITORIAL

Campanya indigna

Dos periòdics dels que es diuen republicans, tals com "El Diluvio" i "L'Opinió", han sortit aquests dies vomitant injúries, calumniant a l'amic Santaló. No pretenim ara, puix que seria afegir una injúria més a les moltes rebudes, defensar a Miquel Santaló. La seva conducta austera, la seva vida de treballador infatigable al servei d'un ideal, no necessiten defensa: es defensen elles mateixes. Sí, però, volem sospesar el perquè d'aquesta campanya empresa i el que s'hi amaga al seu darrera.

No ignora ningú que "El Diluvio" té per redactor a un subjecte, cul-pelat d'arrossegar-se pels ministeris en temps de la monarquia, pidolant favors, i el qual individu, en les passades eleccions al Parlament Català, visità la majoria d'entitats de la circumscripció gironina, pertanyents a la nostra organització política, mendicant un lloc en la candidatura. Amargat, despitat pel fracàs de les seves gestions, integrà aleshores aquell cèlebre conglomerat jabalí, que obtingué, per honor i glòria del poble català, la repulsa unànime del cos electoral. Ara, en vigílies d'unes noves eleccions generals, "El Diluvio" emprèn una campanya de desprestigi, ensems que contra Santaló, contra el nostre partit. Creu, potser, el que inspira aquesta campanya infamant, guanyar-se un lloc en la vinent candidatura? Va molt errat d'osques! Tot el més que pot aconseguir l'al·ludit subjecte, és que els que senten dintre seu ben latent un fervor republicà i catalanesc, no agafin mai el periòdic que es presta a semblant baixesa, per

la por d'embrutar-se les mans, al seu contacte.

Així mateix, "L'Opinió" ha atacat durament al diputat gironí. En la seva fòbia contra el partit que els ha bandejat del seu si, els senyors **opinionistes empen tots els mitjans**, per baixos i rastres que siguin, per atacar. Els seus atacs, però, no arriben a l'interessat. És tan gran la distància que els separa que els seus cops perden eficàcia, quan no reboten contra d'ells mateixos.

Ha parlat aquests dies, "L'Opinió", de ridículs, d'incapacitat, d'ètica política, de dignitat, etc., etc. És que no tenen memòria els senyors Lluhi i companyia? És que en parlar de ridículs han oblidat ja el que feren en el II Congrés Nacional Ordinari d'Esquerra, del juny passat, en no saber oposar una rèplica als arguments i a les paraules serenes, clares, precises, contundents de l'Honorable Francesc Macià i del Conseller Carles Pi i Sunyer? És que en parlar d'incapacitat en els actuals homes d'Esquerra, incluint-hi el "pobre senyor Santaló", seran tan amables, per a demostrar la llur capacitat, d'explicar-nos la tasca acomplerta pel senyor Pere Comes, com a Conseller de Justícia; pel senyor Josep Terradelles, com a Conseller de Governació i pel senyor Xirau, com a Conseller d'Assistència Social? Serà tan amable el senyor Lluhi, d'explicar-nos en nom de quin principi democràtic menyspreava, no volent-los rebre, a la majoria de comissions que acudien al despatx del Conseller-delegat?, i podríem saber del senyor Antoni Xirau, quina ètica

política és la de presentar-se a demanar els vots a una circumscripció i que una vegada l'acta obtinguda, no haver-se recordat ni un sol moment, a part de les seves amistats particulars, dels demés electors? I encara, als senyors Lluhi, Xirau, Comes, Terradelles, i demés, que inspiren i dirigeixen la campanya de "L'Opinió", els agrairia que em diguessin en quin país del món els petulants han fet adeptes, i si no és petulància el creure que ells són els únics que posseeixen la veritat i la capacitat necessàries per a endegar bé les coses.

Els militants de les comarques; la pura guàrdia republicana, democràtica i catalanesca, té la pell molt fina i aquesta finor de la gent de fora, com en sentit penyoratiu acostumen a anomenar-nos alguns sectors demòcrates (?) del més encrostonat barcelonisme, li ha permès judicar desapassionadament la personalitat de Miquel Santaló. Ni el copet a l'espatlla, ni el raspall hàbil, en donar-nos un ministre i un primer conseller, ens han pres el veterà i infatigable lluitador, car la democràcia gironina sap prou bé que el seu diputat, demòcrata per convicció i per essència, està per damunt de totes aquestes misèries i baixes passions que enterboleixen la política, com sap així mateix que no poden parlar de puritanisme, de nacionalisme, d'esquerrisme i de qui sap quantes coses més, aquells que, com el senyor Lluhi i els seus amics i els amics del senyor Lluhi, supediten tot ideal a l'orgull i vanitat pròpies.

JOAN BALLESTA

SETMANARI DEL PARTIT R.F.N
DE LES COMARQUES GIRONINES

GIRONA

13 octubre 1933

15 cts.